

Okumak İnsanı Yalnızlaştırır mı

– M.Filizman · 11 Nisan 2011

Okumak insanı yalnızlaştırır mı?Bu soruyu sormama sebep bir paket içinde bırakılan dergi ve mektuptu..

İşlerim ve kitaplarım benim dünyamdı.İşlerimi paylaşmak her zaman için kolaydı.Hayatın kendisiydi.Ama okumak ve okuduklarımı paylaşmak zordu.Bu yüzden iki dünyam vardı.İşim ve kitaplarım.Bazen iş yoğunluğu dolayısıyla kitaplarımı ihmal ettiğimde olurdu.Ama ben onları özler, bir sevgili gibi dokunur ve okurdum.

İşime de erken gider geç dönerdim.Bir akşam dönüşü çöp konteynırının yanına özenle bırakılan paketin içindekilerin, kitapdan başka birşey olmayacağını düşündüm.

Çevreme baktım;beni çöp toplayan biri sanmasınlar diye.Eve dönüşümde merakla içini açtım.Özenle yerleştirilmiş dergi ve kitaplar vardı.

Varlık dergisi ve ingilizce gramer kitapları vardı.

Ben mes.lis yıllarımda hep HİSAR dergisi okumuştum.O Yıllarda Hisar ve Varlık iki zıt kutbun edebi dünya görüşünü yansıtırıdı.Mesala Sevinç Çokum Hisar'da yazardı.Ancak 12 eylül darbesinden sonra Varlık sayfalarını O na da açtı.

Aslında bana bir hediyeydi.Bu dergiler.Çöpe de gitmemişti.Ama kimdi ve niçin çöpe atılmıştı bu dergiler?

Dergilerin arasında bir mektup vardı.Dergilerin sahibi Erciyes Üniversitesinde edebiyat bölümünde okuyordu.

Bir arkadaşı ile kendi ruh dünyasını paylaşıyordu."Gönlüm öyle yalnız ki"diyen sitekler,arkadaşların hayata kayıtsızlığı,bir bunalım içinde olduğu seziliyordu.Son not'unda "sen bu mektubu okuduğunda ben ölmüş olacağım, sakın ailem ardımdan ağlamasın" diye not düşmüştü.

Bu olay beni çok düşündürdü.Bir edebiyat fakültesi öğrencisi edebiyat zevki edinmez mi?mesela yazmayı denese rahatlamaz mıydı?Acaba gerçekten intihar etti mi?etmediyse dergileri çöpe atarmıydı?

O yüzden yazmak güzel.Belki yazmayı denese rahatlarıdı.Ve edebiyat zevki yaşama ümidi verirdi.okumak insanı farklı kılar, bu doğru.Ama Ahmat Hamdi Tanpınar ne demişti."İnsan meseleler çıkını onları çözmek gerek" demişti.Okumak sorunların parçası olmak değil.

Sait Faik gibi sade insanların arasında bulunmak,onların hüzn,sevinçlerini yazmak da hayatın bir parçası olurdu.